

## POSTANOWIENIE

13 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 13 lipca 2026 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości Banku spółki akcyjnej  
w upadłości w W.  
przeciwko M.M. i K.M.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej syndyka masy upadłości Banku spółki akcyjnej w  
upadłości w W.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu  
z 6 lipca 2023 r., I ACa 1544/22,

**uzupełnia postanowienie Sądu Najwyższego  
z 24 czerwca 2025 r., wydane w sprawie o sygnaturze akt  
I CSK 4403/23, w ten sposób, że dodaje punkt 2 o treści:  
„zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych po  
1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego”.**

## UZASADNIENIE

Pismem z 28 lipca 2025 r. pełnomocnik pozwanych M.M. i K.M. wniósł o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2025 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 4403/23 przez wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Wniosek należało uznać za zasadny.

Pełnomocnik pozwanych w terminie wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, w której zawarł wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej przez powoda wynosiła 197 473 zł. Zgodnie z § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2026 r., poz. 118 ze zm.) wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej wynosi 5400 zł.

W niniejszej sprawie pozwani przed Sądem Najwyższym byli reprezentowani przez tego samego pełnomocnika, co przed Sądem drugiej instancji.

W konsekwencji koszty pozwanych wyniosły po 1350 zł i należało orzec na podstawie art. 98 § 1, 1<sup>1</sup> i 3 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców pranych (Dz. U. z 2026 r., poz. 118 ze zm.).

Należało zatem uzupełnić wyrok na podstawie art. 351 § 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i orzec jak w sentencji niniejszego orzeczenia.

(P.H.)

[SOP]